

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 11Co/30/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119467480  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6119467480.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Danice Kočíčkovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 9, 811 02 Bratislava, zast. Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o., IČO: 54 167 370, so sídlom Námestie Biely Kríž 3, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, proti žalovanému: SYNOT GASTRO SLOVAKIA, s.r.o., IČO: 36 690 805, so sídlom Gen. M.R. Štefánika 2, 911 01 Trenčín, zast. PETKOV & Co s.r.o., IČO: 50 430 742, so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 872,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20Ca/66/2019-386 zo dňa 24. novembra 2022, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalovaný **p o v i n n ý** zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 20Ca/66/2019-386 zo dňa 24. novembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 872,38 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 872,38 Eur od 12.12.2019 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvá výroková veta) a rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 872,38 Eur s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv v období od 1.1.2018 do 22.4.2018; výška uplatneného nároku zodpovedá výške zvyčajnej licenčnej odmeny v čase, kedy k neoprávnenému zásahu do práv autorov došlo. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

1.2 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 27 ods.1, § 58 ods.1 písm.i), § 63 ods.2 písm.d), § 79 ods.1,2 a § 164 ods.1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon (ďalej len „Autorský zákon“) a § 442a ods.2, § 451 a § 458a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalobca má na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 postavenie

organizácie kolektívnej správy podľa § 144 ods.1 Autorského zákona a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia; žalobca listinnými dôkazmi preukázal, že uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel, a to za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe ako aj nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní s poukazom na ustanovenie § 19 a § 58 ods.1 Autorského zákona. Žalobca do spisu založil prehľad druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli v žalovanom období použité aspoň v základných slovenských televíznych staniciach. Vo vzťahu k žalovanému mal okresný súd za to, že tento bol v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 prevádzkovateľom zariadenia Hotel Elizabeth v Trenčíne zaradeného do kategórie hotel 4\*; verejný prenos realizoval prostredníctvom zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia v počte 78 kusov, 4 kusov zariadení umiestnených v iných priestoroch a 2 kusov zvukovo-obrazových zariadení nad 120cm umiestnených v iných priestoroch zariadenia. V konaní nebolo sporné, že žalovaný uzatvoril s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska (ďalej aj „AHRŠ“) príkaznú zmluvu, ktorou AHRŠ splnomocnil, aby v jeho mene vysporiadala s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel verejným prenosom; v predmetnej zmluve žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu ako aj rozsah technických zariadení; s organizáciami SOZA a Slovgram uzatvoril samostatné zmluvy. Za nespornú považoval súd prvej inštancie aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako aj pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného.

1.3 Okresný súd bol toho názoru, že kolektívnu správu možno vykonávať aj individuálne jednotlivými organizáciami kolektívnej správy popri existencii dohody o spoločnej správe; mal za to, že uvedené potvrdil aj žalovaný svojim konaním, keď uzatvoril s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy zmluvy a so žalobcom individuálne vysporiadal svoje povinnosti za obdobie roka 2017. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania nerozporoval počet prijímačov vo svojom zariadení, rovnako nerozporoval, že by v nich nebol zabezpečený prenos signálu; poukazoval len na obsadenosť zariadenia; súd prvej inštancie žalovaného vyzval na predloženie mesačných výkazov a knihy ubytovaných za rok 2018; žalovaný dôkazy nepredložil, žalobca nimi nedisponoval. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že žalobca má povinnosť znižovať koeficient odmeny podľa obsadenosti ubytovacieho zariadenia od 1.1.2019. Čo sa týka požiadavky žalovaného na preukazovanie počtu spravovaných predmetov ochrany, rozsahu zastupovaných autorov či predloženie zoznamu autorov a nositeľov práv, ktorých žalobca zastupuje, tu okresný súd poznamenal, že takáto požiadavka odporuje zmyslu inštitútu právnej úpravy kolektívnej správy v zmysle autorského zákona.

1.4 Nakoľko nebolo sporné, že strany sporu licenčnú zmluvu neuzatvorili a žalovaný deklaroval v ubytovacom zariadení TV prijímače vybavené signálom, okresný súd mal za preukázaný verejný prenos; tu poukázal na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie č. C-306/2005 zo dňa 7.12.2006 a č. C-162/2010 zo dňa 12.3.2012. Žalovaný ako člen AHRŠ preukázal verejný prenos aj tým, že uzatvoril príkaznú zmluvu a s organizáciami kolektívnej správy (za rok 2017 aj so žalobcom) vysporiadal vzájomné práva a povinnosti.

1.5 Žalobca si v prejednávanej veci titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného uplatnil za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 sumu 872,38 Eur; v súlade so Sadzobníkom bola odmena za zariadenie umiestnené na izbe v 4\* hoteli stanovená vo výške 29,50 Eur, v iných priestoroch vo výške 68,- Eur a odmena za veľkoplošnú obrazovku nad 120cm bola vo výške 135,- Eur. Okresný súd, vychádzajúc z pojmu zvyčajná licenčná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom práv, s poukazom na ustanovenia § 442a ods.2 a § 458a Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi žalovanú istinu; konštatoval, že žalobca si v konaní uplatnil bezdôvodné obohatenie v minimálnej výške, t.j. vo výške zvyčajnej odmeny, pričom vychádzal z počtu technických zariadení podľa údajov, ktoré uviedol samotný žalovaný.

1.6 Žalovaný bol vyzvaný na splnenie si povinnosti ako aj uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ktorou by získal oprávnenie na verejný prenos, ktorý v roku 2018 vo svojom zariadení vykonával; žalovaný svoju povinnosť v stanovenej lehote nesplnil, zmluvu neuzatvoril; písomnú výzvu žalobcu prevzal dňa 6.12.2019. Súd prvej inštancie tak priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.12.2019 z priznanej sumy.

1.7 O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods.1 a § 262 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonom stanovenej lehote odvolanie; navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), d), f) a h) a v ustanovení § 365 ods.2 C.s.p.; tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň tvrdil, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1 a táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej; v zmysle tohto odvolacieho dôvodu označil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, za vecne nesprávne.

2.1 Žalovaný namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; vyjadril presvedčenie, že nároku uplatneného v tomto spore sa mohli domáhať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy spoločne ako nútené a nerozlučné spoločenstvo. Poukazujúc na znenie Autorského zákona mal za to, že všetky organizácie kolektívnej správy sú povinné vykonávať správu práv v odbore verejného prenosu výlučne spoločne v rámci obligatórnej spoločnej správy (§ 175 ods.1 písm.a/ Autorského zákona); konštatoval tak, že na strane žalobcu absentovali štyri subjekty patriace do procesného spoločenstva, bez účasti ktorých nemohol byť žalobca v konaní úspešný.

2.2 Uviedol, že žalobca netvrdil a nepreukázal všetky skutočnosti podstatné pre prijatie záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia; v konkrétnostiach tvrdil, že okresný súd nevzal na zreteľ to, že v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia je to žalobca, kto má povinnosť riadne tvrdiť všetky relevantné prvky; zároveň žalobca v konaní netvrdil a nepreukázal obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného napriek tomu, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia je podstatným zákonným prvkom (tu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/66/2020 zo dňa 27.10.2022). Žalobca bol objektívne spôsobilý poňať do žaloby relevantné tvrdenia a na ich preukázanie predložiť k samotnej žalobe relevantné listinné dôkazy. Napriek absentujúcim tvrdeniam a dôkazom o rozsahu obsadenosti ubytovacieho zariadenia, ktoré mal a mohol žalobca do sporu riadne vnieť, súd žalobcovi aj v stave absencie podstatných tvrdení priznal žalobou uplatnený nárok v celom rozsahu. Takýmto postupom sa súd prvej inštancie dopustil porušenia dispozičnej zásady kontradiktórnosti sporového konania v neprospech žalovaného. Predloženie dôkazov o obsadenosti ubytovacieho zariadenia žiadal súd prvej inštancie od žalovaného, čím ho nedôvodne a nad zákonný rozsah zaťažil dôkazným bremenom, ktoré mal znášať žalobca.

2.3 Súd prvej inštancie zaťažil rozsudok vadou predčasnosti, keď pri rozhodovaní o návrhu žalovaného na prerušenie konania nevzal do úvahy, že na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky (ďalej aj „PMÚ SR“ alebo „protimonopolný úrad“) prebiehalo konanie voči žalobcovi; tento dňa 23.2.2022 vydal rozhodnutie, ktorým vyslovil, že žalobca aj v roku 2018 zneužil dominantné postavenie vo forme uplatňovania neprímeraných cien. Odvolateľ vyjadril presvedčenie, že v konaní bol daný dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods.1 C.s.p. z dôvodu, že na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky (v čase rozhodovania o návrhu žalovaného) prebiehalo konanie, ktorého výsledky by mali vplyv na súdne konanie. Podstatnou otázkou pre súd malo byť, či mala obvyklá odmena, od ktorej výšky žalobca odvodil výšku bezdôvodného obohatenia, povahu zneužitia dominantného postavenia. Žalovaný súčasne namietol, že súd prvej inštancie opomenul vo veci aplikovať ustanovenie § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka; pokiaľ bola obvyklá odmena výsledkom zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu, potom ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzajúci z výšky obvyklej odmeny nemohol požívať právnu ochranu.

2.4 Žalovaný poukázal na obsah rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, ktorý konštatoval, že k verejnému prenosu dochádza výlučne na izbách, na ktorých sú hostia; na prázdnych izbách k použitiu diel nedochádzalo.

2.5 Zopakoval nevyhnutnosť účasti všetkých organizácií kolektívnej správy v tomto konaní. Mal za to, že so vznesenou námietkou o neexistencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože v konaní absentujú ostatné subjekty, ktorých účasť na strane žalobcu bola nevyhnutná, sa súd prvej inštancie vysporiadal nesprávne a nepresvedčivo. Odvolateľ vyčítal súdu, že opomenul aplikovať ustanovenie § 175 ods.1 písm.a) Autorského zákona; toto v rozsudku neodcitol, nepoukázal na jeho znenie, z ktorej skutočnosti žalovaný nepovažoval za zrejmé, či súd správne ustálil obsah danej normy. Dôvodil, že predmetné ustanovenie konštituuje nerozlučnosť medzi organizáciami kolektívnej správy pri výkone správy. Žalovaný uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata nároku, ktorý spadá pod výkon správy práv vykonávanej organizáciou kolektívnej správy, ktorou však žalobca nie je. Konštatoval aj, že správu majetkových práv viažucich sa k predmetu ochrany môžu organizácie kolektívnej správy vykonávať výlučne spoločne; obligatórna spoločná správa sa realizuje aj v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým prevedením predmetu ochrany alebo vo forme verejného prenosu. Organizácie kolektívnej správy sú tak povinné spoločne rokovať a uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi predmetov ochrany a súčasne sú povinné spoločne uplatňovať nároky nositeľov práv voči oprávneným i neoprávneným používateľom.

2.6 Pokiaľ ide o skutkové závery súdu prvej inštancie, odvolateľ namietol, že tieto vyplynuli zo svojvoľného hodnotenia dôkazov, z nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo a z nesprávneho právneho posúdenia prvkov verejného prenosu. Žalovaný v odvolaní vyjadril presvedčenie, že žalobca si nespĺnil svoju povinnosť relevantného tvrdenia a dôkaznú povinnosť pre ustálenie záveru, že vzťah bezdôvodného obohatenia skutočne vznikol. Dodal, že nemohlo byť na ťarchu žalovaného, že žalobca, hoci mohol relevantné tvrdenia uviesť a navrhnúť dokazovanie už v samotnej žalobe, tak neurobil, a preto nevedel preukázať svoj nárok čo do základu a výšky. Pre vznik vzťahu z bezdôvodného obohatenia bolo potrebné, aby zo strany používateľa došlo k neoprávnenému použitiu diel, ku ktorému by mohlo dôjsť len vtedy, ak by bolo dielo sprístupnené verejnosti – ubytovaným hosťom. Ak v konaní nebola preukázaná obsadenosť izieb, nebol daný základ na prijatie tvrdenia, že k neoprávnenému použitiu diel došlo. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky zo dňa 23.2.2022, poukázal aj na rozhodovaciu prax orgánov ochrany hospodárskej súťaže v Českej republike.

2.7 Odvolateľ za nevyhnutné a kumulatívne prvky verejného prenosu označil umiestnenie funkčného televízneho prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie televízneho prijímača na televízny signál umožňujúci vnímať vysielanie a existenciu novej verejnosti, t.j. ubytovaných hostí na izbe; konštatoval, že ak neboli na izbách ubytovaní hostia, nemohlo na nich dochádzať k verejnému prenosu; inak, počet televíznych prijímačov a ich napojenie na TV signál tvoria dva z troch predpokladov existencie verejného prenosu; ak nedochádzalo k verejnému prenosu, nemohlo dôjsť ani k použitiu diel, a teda ani k bezdôvodnému obohateniu. Zo skutočnosti, že žalobca nepreukázal použitie diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia počas žalovaného obdobia, vyvodil žalovaný záver, že žalobou uplatnený nárok nie je dôvodný.

2.8 Žalovaný namietol aj neprimeranosť sadziieb uvedených v Sadzobníku žalobcu; uplatňovanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvíjajúcej sa potom od „obvyklej“ odmeny označil za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol zároveň, že žalobca primeranosť výšky svojich sadzobníkových odmien netvrdil a nepredložil ani dôkaz, z ktorého by bolo možné danú primeranosť posúdiť; zdôraznil, že v konaní vyšlo najavo, že výška odmien, ktoré žalobca prezentoval ako obvyklé pre rok 2018 vykazovali znaky zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu, čo ustálil Protimonopolný úrad Slovenskej republiky.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení označil odvolanie žalovaného za nedôvodné; navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

3.1 Nebolo mu zrejmé, na základe akých úvah dospel žalovaný k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných žalobcom.

3.2 Čo sa týka ustanovenia § 175 Autorského zákona, žalobca konštatoval, že s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v Slovenskej republike uzatvoril dohodu o spoločnej správe, v zmysle ktorej mal

žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy; nakoľko žalovaný túto možnosť nevyužil a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý mohol uplatniť samostatne. Žalobca uviedol, že na úspešné uplatnenie nároku nemala žiadnu relevanciu dohoda o spoločnej správe ani skutočnosť, že voči žalovanému svoje nároky neuplatnili aj ostatní nositelia práv.

3.3 Žalobca poukázal na skutočnosť, že nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne alebo v zmysle obsahu ustanovenia § 63 ods.2 písm.d) Autorského zákona môže tento nárok vo svojom mene uplatniť organizácia kolektívnej správy, a teda žalobca. Zdôraznil, že právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene; upriamil pozornosť na 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv uzatvorených s používateľmi, ktoré predložil spolu so žalobou.

3.4 Pripomenul, že od roku 2016 majú používatelia možnosť vysporiadať si svoje povinnosti vyplývajúce z uskutočňovania verejného prenosu buď uzatvorením hromadných a rozšírených hromadných licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy alebo uzatvorením zmluvy s ktoroukoľvek organizáciou kolektívnej správy, pretože tieto sú splnomocnené poskytnúť používateľom licenciu na použitie za všetky ostatné organizácie kolektívnej správy. Žalobca zároveň poznamenal, že samotný žalovaný prostredníctvom SHRS uzatvoril v minulosti individuálne licenčné zmluvy s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy a uzatvoril aj individuálnu dohodu o urovaní priamo so žalobcom.

3.5 Žalobca sa vyjadril aj k žalovaným tvrdenému nesprávnemu a nezákonnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý nevyhovel návrhu žalovaného na prerušenie konania. Súčasne uviedol, že predmetom tohto súdneho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré vznikol žalobcovi nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý predmety ochrany v správe žalobcu používal neoprávnene; žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny; za takú bolo možné považovať len odmeny, za aké boli v relevantnom období udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Žalobca mal za to, že súdu v tomto konaní prislúchalo iba zisťovanie výšky zvyčajnej licenčnej odmeny, právomoc meniť alebo moderovať jej výšku mu zverená nebola. Vo vzťahu k rozhodnutiu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/187/2021 zo dňa 20.7.2022 ako aj z rozhodnutia odvolacích súdov, v konkrétnostiach Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/167/2019 zo dňa 30.3.2022 a konajúceho súdu sp.zn. 14Co/7/2022 zo dňa 22.3.2022. V tejto súvislosti dôvodil, že rozhodnutie súdu v tejto veci nebolo závislé od výsledku konania na protimonopolnom úrade, a teda nebol daný ani dôvod na prerušenie súdneho konania.

3.6 Výklad žalovaného, na základe ktorého by sa pri zistení akéhokoľvek porušenia právnej povinnosti žalobcom mala odmietnuť právna ochrana existujúceho a preukázaného právneho nároku žalobcu vzniknutého úmyselným obohacovaním sa žalovaného, žalobca označil za neprípustné rozširovanie inštitútu § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, ktorý je však výnimočným prostriedkom korektívu tvrdości práva. Žalovaný porušoval dobré mravy a poškodzoval práva žalobcu a ním zastupovaných nositeľov práv, postupom ktorým žalovaný sledoval zneužitie práva, čomu nemohla byť poskytnutá právna ochrana.

3.7 Reagujúc na odvolaciu námietku žalovaného o nepreukázaní uskutočňovania verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného, žalobca uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil a preukázal, že k verejnému prenosu zo strany žalovaného dochádzalo a preukázal aj dôvodnosť uplatneného nároku. Žalobca bol toho názoru, že v konaní pred okresným súdom tvrdil a preukázal skutočnosť, že žalovaný mal vo svojom ubytovacom zariadení umiestnené zvukovo-obrazové zariadenia vybavené signálom; zároveň predložil súdu štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli v rozhodnom období obsahom verejného prenosu, neoprávnene uskutočňovaného žalovaným; predložil aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv. Tu poukázal na inštitút kolektívnej správy; mal za to, že aktívnu vecnú legitímáciu riadne preukázal.

3.8 Čo sa týka namietaného nepreukázania novej verejnosti v ubytovacom zariadení, žalobca už v žalobe tvrdil, že v roku 2018 mal žalovaný v izbách svojho ubytovacieho zariadenia umiestnené TV prijímače vybavené signálom, čím boli naplnené všetky prvky verejného prenosu prezentované žalovaným; tento uvedený skutočnosť nepoprel. Žalobca zotrval na tvrdení, že v konaní sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, a teda bez licencie, čím neoprávnene zasiahol do autorských práv, preto sa výška bezdôvodného obohatenia odvíjala od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná za získanie takej licencie a ktorú by za získanie licencie žalovaný zaplatil, keby predmety ochrany v správe žalobcu používal oprávnené; za irelevantné tak označil preukazovanie miery obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Žalobca opätovne zdôraznil, že pre posúdenie nároku žalobcu bolo potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom; obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebola kritériom, ktoré by bolo potrebné pri určovaní výšky licenčnej odmeny zohľadňovať.

3.9 Na základe uvedeného mal žalobca za to, že v konaní riadne preukázal, že licenčné odmeny boli zvyčajné a akceptované používateľmi predmetov ochrany. Tvrdenia žalovaného o nepreukázaní výšky zvyčajnej licenčnej odmeny označil žalobca za účelovú obranu, ktorá nebola preukázaná žiadnym dôkazom. V závere vyjadrenia žalobca poukázal na rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, kedy v skutkovo a právne obdobných sporoch bolo žalobcovi vyhovie.

4. K vyjadreniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný (replika), ktorý zotrval na svojej odvolacej argumentácii; do pozornosti odvolacieho súdu dal uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 116/2023 zo dňa 23.2.2023, ktorým ústavný súd prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRISON, s.r.o., ktorá je členom AHRS a ktorá čelila žalobe žalobcu za rok 2015. Vo zvyšnej časti je vyjadrenie žalovaného totožné s ním podaným odvolaním (prvými tromi stranami odvolania).

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k replike žalovaného (duplika) (rovnako ako žalovaný) uviedol len totožné skutočnosti ako v predchádzajúcom vyjadrení. Na žalovaným predložené rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 116/2023 zo dňa 23.2.2023 reagoval len doložením svojho vyjadrenia v danom konaní o ústavnej sťažnosti; taktiež poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 556/2021, ktorým tento v skutkovo a právne obdobnej veci ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods.1,2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods.1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6.1 Podľa § 387 ods.1,2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Po preskúmaní spisového materiálu mal odvolací súd za to, že dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie bolo dostatočné pre rozhodnutie vo veci; okresným súdom ustálený skutkový stav je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zistiteľný. Súd prvej inštancie zároveň aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a vec správne právne posúdil.

7.1 Okresný súd zodpovedal všetky pre rozhodnutie relevantné otázky; správne ustálil podstatu a účel autorského práva, vysporiadal sa s otázkou vecnej legitímácie strán sporu, dal odpoveď na otázku uskutočňovania verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného; pri skúmaní výšky žalobcom uplatneného bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv, správne vychádzal z údajov o zvyčajnej odmene, zo Sadzobníka odmien žalobcu a z počtu technických zariadení umiestnených v priestoroch ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným.

8. Nosnou odvolacou námietkou žalovaného bolo tvrdenie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

8.1 Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy jedna strana sporu predstavuje subjekt práva a strana druhá je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procese používa pojem vecná legitímácia. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie „také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010).

8.2 Žalobca, ako organizácia kolektívnej správy v zmysle ustanovenia § 144 ods.1 Autorského zákona, preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv, a to Oprávnením na výkon kolektívnej správy č. MK-1587/2016-232/10421 udeleným mu Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 18.8.2016; žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Každá z organizácií kolektívnej správy zastupuje rôznych autorov, ktorí majú autorské práva k rozdielnym dielam. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 164 ods.1 Autorského zákona, v zmysle ktorého organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov týchto práv; zastupuje ich v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa ustanovenia § 164 ods.1 Autorského zákona, je takto vedená v evidencii organizácií kolektívnej správy a môže tak uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na použitie diel všetkých nositeľov práv, a to aj tých, ktorí síce neuzatvorili dohodu o kolektívnej správe, ale zároveň ani kolektívnu správu k týmto dielam nevylúčili (§ 79 ods.1,2 Autorského zákona); ak nositeľ práv kolektívnu správu práv nevylúčil, predpokladá sa, že je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy.

8.3 Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že nároku uplatneného v tomto spore sa mohli domáhať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy spoločne ako nútené a nerozlučné spoločenstvo (§ 77 a § 78 C.s.p.), tu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/259/2021 zo dňa 28.2.2023, v ktorom konštatoval, že „povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.“. Ak odvolateľ vyčítal okresnému súdu, že tento neaplikoval ustanovenie § 175 ods.1 písm.a) Autorského zákona, z obsahu ktorého žalovaný vyvodil, že organizácie kolektívnej správy sú povinné vykonávať spoločnú správu, z dôvodu ktorého mali na strane žalobcu vystupovať všetky organizácie kolektívnej správy (nakolko tvoria nerozlučné a nútené spoločenstvo), akoby opomenul tú skutočnosť, že nároky žalobcu za obdobie roka 2017 aj za žalovaného vysporiadala Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska (ktorej je žalovaný členom), a to Dohodou o urovaní; práva a povinnosti z verejného prenosu vyplývajúce boli v zmysle uvedeného vysporiadané individuálne (so žalobcom), nie so všetkými organizáciami kolektívnej správy spoločne. Argumentácia žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu tak nemôže vzhľadom na uvedené obstáť. K obdobnému záveru dospel aj súd prvej inštancie v bode 53. napadnutého rozhodnutia; v konkrétnostiach uviedol, že

žalovaný uzatvoril s organizáciami kolektívnej správy SOZA a Slovgram samostatné zmluvy, poukázal na Dohodu o urovnaní za rok 2017, zároveň reagoval tvrdením, že „je možné vykonávať kolektívnu správu individuálne jednotlivými organizáciami kolektívnej správy popri existencii dohody o spoločnej správe“. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel k záveru o nemožnosti výkladu ustanovenia § 175 ods.1 písm.a) Autorského zákona tak, ako ho prezentoval žalovaný, preto aj ním vznesená námietka o formálnom neodcitovaní ustanovenia v texte rozhodnutia súdu prvej inštancie nebola dôvodná.

9. V konaní nebolo sporné, že žalovaný mal v rozhodnom období vo svojom ubytovacom zariadení umiestnené obrazovo-zvukové zariadenia disponujúce televíznym signálom; uvedené vyplýva z verejne dostupných údajov na webovej stránke ubytovacieho zariadenia spravovaného žalovaným (č.l.141) ako aj z prílohy č. 1 k Príkaznej zmluve (č.l.10), ktorú uzatvoril žalovaný so Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (teraz Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska) dňa 7.9.2017; ubytovacie zariadenie zaradené do kategórie hotel 4\* disponovalo 78 kusmi obrazovo-zvukových zariadení umiestnených na izbách, 4 kusmi televíznymi prijímačmi umiestnených v iných priestoroch a 2 kusmi televíznymi prijímačmi nad 120 cm umiestnených v iných priestoroch (kongresová sála).

9.1 Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného o nedostatočnom preukázaní neoprávneného použitia diel formou verejného prenosu, odvolací súd uvádza, že verejným prenosom diela je v zmysle ustanovenia § 27 ods.1,2 Autorského zákona verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli; vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela. Pojem verejný prenos diela vysvetlil aj Súdny dvor Európskej únie vo viacerých svojich rozhodnutiach. Vo veci C-162/10 zo dňa 12.3.2012 Phonographic Performance Irone Limited proti Írsku konštatoval, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006 vo veci C-306/05 SGAE proti Rafael Hoteles SL. V tomto prípade španielsky vnútroštátny súd položil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku, ktorou mienil zistiť, či súkromná povaha hotelových izieb zabraňuje tomu, aby diela sprístupňované prostredníctvom televíznymi prijímačmi v priestoroch ubytovacieho zariadenia predstavovali verejný prenos diela v zmysle čl. 3 ods.1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Európsky súdny dvor bol toho názoru, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznymi prijímačmi klientom ubytovaným v izbách tohto zariadenia (ako aj prítomným v ostatných priestoroch ubytovacieho zariadenia) je verejným prenosom diela v zmysle uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ v citovanom rozhodnutí ďalej uviedol, že „na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup“. Je tak zrejmé, že už len samotná objektívna možnosť verejného prenosu (umiestnením zvukovo-obrazových zariadení v zariadení) napĺňa znaky verejného prenosu predpokladané ustanovením § 27 Autorského zákona.

9.2 Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že len samotné umiestnenie obrazovo-zvukových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia nemožno subsumovať pod pojem verejný prenos, avšak, poskytovanie signálu ubytovacím zariadením prostredníctvom týchto zariadení (nezávisle od ich faktického použitia) už verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2011 predstavuje. Nakoľko v ubytovacom zariadení žalovaného boli v rozhodnom období umiestnené televízne prijímače vybavené televíznym signálom, ktorý umožňoval príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo tým k ďalšiemu verejnému prenosu. Na základe týchto skutočností bolo bez právneho významu aj samotné skúmanie obsadenosti ubytovacieho zariadenia predložením knihy hostí; v súvislosti so žalovaným tvrdenou nevyhnutnosťou takéhoto skúmania, ktorú odvolateľ vyvodil z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/66/2020 zo dňa 27.10.2020, sa žiada už len dodať, že najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí k žalovaným tvrdeným záverom o povinnosti skúmania obsadenosti ubytovacieho zariadenia nedospel, súdom nižšej inštancie iba vytkol, že „nevykonali navrhnutý dôkaz ani neuviedli dôvod jeho nevykonania, nevysvetlili prečo pre stanovenie rozsahu bezdôvodného obohatenia cez aplikáciu § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona (zákona 618/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov, pozn. odvolacieho súdu) nie je významný rozsah obsadenosti ubytovacieho zariadenia.“. Napriek uvedenému nemožno neprihliadnuť na skutočnosť, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie vyzval žalovaného na predloženie knihy hostí;

výzva súdu ostala bez odpovede; v intenciách uvedeného by však ani samotné predloženie knihy hostí by nezbavovalo žalovaného povinnosti uhradiť autorom odmenu za neoprávnené použitie diel.

10. Čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diela, tohto sa vo svojom mene môže domáhať priamo autor (§ 58 ods.1 písm.i/ Autorského zákona) alebo vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv sa daného nároku môže domáhať organizácia kolektívnej správy (§ 169 ods.4 písm.b/). Ak by nositelia práv kolektívnu správu vylúčili, povinnosť plniť by vznikla žalovanému priamo voči nim; uvedené však žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal. Z tohto dôvodu bol žalovaný povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu z použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, t.j. žalobcu.

10.1 Tým, že žalovaný v rozhodnom období (1.1.2018 – 22.4.2018) v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uskutočňoval verejný prenos, ale k plneniu povinností (k zaplateniu odmeny) za použitie audiovizuálnych diel nepristúpil, porušil majetkové práva autorov zastupovaných žalobcom; použitie diel bez súhlasu nositeľov autorských práv a bez uhradenia licenčnej odmeny predstavuje neoprávnený zásah do práv týchto autorov. Takýto zásah zakladá na strane žalovaného majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie. Na základe uvedeného bol žalobca oprávnený a zároveň povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

10.2 Rozsah nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnený zásah do autorských práv je ohraničený rozsahom odmeny v čase neoprávneného zásahu obvyklej (§ 458a v spojení s § 442a ods.2 Občianskeho zákonníka). Pri jej určení okresný súd správne vychádzal z obsahu licenčných odmien určených podľa Sadzobníka odmien žalobcu. Žalobca v priebehu konania preukázal, že v roku 2018 uzatvoril 747 hromadných rozšírených licenčných zmlúv, a to za odmenu určenú v zmysle Sadzobníka odmien, čo ju robí odmenou obvyklou. Súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď v súlade so Sadzobníkom priznal žalobcovi za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 sumu 872,32 Eur.

10.3 Pokiaľ žalovaný nesúhlasil so žalobcom určenou výškou odmeny za použitie diel ním zastupovaných autorov, bol oprávnený obrátiť sa so žiadosťou o určenie obsahu zmluvy na súd (§ 165 ods. 8 Autorského zákona). Žalovaný však mal pred používaním a šírením diel v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení v prvom rade možnosť viesť s organizáciou kolektívnej správy práv rokovania smerujúce k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Autorského zákona. Iniciatíva viesť s organizáciou kolektívnej správy práv rokovania predpokladaná ustanovením § 165 ods. 1 Autorského zákona by ale musela byť na strane používateľa, ktorý má (do budúca) záujem o použitie predmetov ochrany. Organizácia kolektívnej správy práv by až následne (po prejavení záujmu používateľom) bola povinná viesť s takýmto subjektom rokovania smerujúce k uzatvoreniu zmluvy, kedy by si používateľ mohol vyjednať lepšie podmienky; k uvedenému žalovaný v rozhodnom období nepristúpil.

11. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bolo tvrdenie, že okresný súd opomenul aplikovať ustanovenie § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi; odvolací súd zdôrazňuje, že samotné konanie žalovaného, ktorý neoprávnené zasiahol do práv autorov zastupovaných žalobcom, vylučuje, aby sa v tomto konaní domáhal ochrany svojho právneho postavenia cez zásadu dobrých mravov.

12. Z odvolania zároveň vyplýva, že žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods.2 C.s.p.; mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď napriek vedomosti o prebiehajúcom správnom konaní na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky zamietol ním podaný návrh na prerušenie konania bez toho, aby vyčkal na rozhodnutie správneho orgánu v danej veci. Vo vzťahu k tejto námietke poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/187/2021 zo dňa 20.7.2022, v ktorom konštatoval, že „...začatie správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky automaticky neznamená, že tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. Výsledkom konania môže byť buď zastavenie správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky potom ako žalobca riadne objasní dôvodnosť výšky licenčných odmien žalobcu alebo rozhodnutie o tom, že

sa žalobca dopustil správneho deliktu, a v takom prípade Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodne o uložení prípadnej pokuty žalovanému. Licenčné odmeny, tak ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv, sú zvyčajnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Nakoľko Protimonopolný úrad nie je cenovým orgánom, ktorý určí aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, výsledkom konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky bude len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, ergo výsledok správneho konania nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie...“ a ďalej aj „...dovolací súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré vznikol žalobcovi nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnene používal predmety ochrany v správe žalobcu. Prípadný výsledok správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky nemôže mať žiadnu relevanciu pre predmetné súdne konanie. Rozhodnutie súdu v prejednávanej veci nezávisí od otázky, ktorá by na základe podnetu žalovaného bola predmetom konania na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, a to či zo strany žalobcu došlo k zneužívaniu dominantného postavenia podnikateľa pri vydaní jeho sadzobníka. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku je rozhodujúce zistenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, t.j. odmeny za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom a preto pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa sadzobníka žalobcu bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv, na ktoré žalobca poukazuje, možno túto výšku považovať za odmenu obvyklú, výška ktorej je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca.“. Na základe uvedeného nepovažoval odvolací súd ani túto námietku žalovaného za opodstatnenú.

13. V dôsledku vyššie uvedených skutočností nebolo podané odvolanie spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia okresného súdu, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne v prvej výrokovej vete ako aj v závislom výroku o trovách konania potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 veta druhá C.s.p.).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).